

EEN DAGBOEK OF NIET?

VROEGER GEBEURDE HET NOGAL EENS, dat een jong meisje een dagboek bijhield, en daarin allerlei voorvallen, maar vaak ook allerlei gedachten en gevoelens opteekende. Het vele schoolwerk laat hiertoe geen tijd meer, en als een hevig gemis behoeven we dit niet te gevoelen, want dit bijhouden van een dagboek kon heel licht leiden tot een voortdurend verdiept zijn in zichzelf. En dat dit gevaarlijk is, kunnen dokters en opvoeders u vertellen.

In de plaats van dit dagboek, dat door den persoon zelf werd bijgehouden, is nu gekomen het baby-dagboek. Het is immers zoo aardig, later nog eens te kunnen nazien, op welken leeftijd het kind voor het eerst lachte, kroop, liep, praatte, enz. En er zijn van die kleine voorvalletjes, die je als ouders weer vergeet, maar als de grootouders ze onthouden blijken te hebben, verzucht je bij je zelf: „Hè, had ik maar vaker iets opgeschreven.”

Nu komt echter een Duitsch arts ons vertellen, dat ook dit bijhouden van een baby-dagboek zijn gevaren heeft. „Het is verkeerd, bij kinderziekten door een voortdurende oplettendheid en een pijnlijk-nauwkeurig opschrijven zich steeds angstiger te maken. De zenuwachtigheid, die daarvan het gevolg is, werkt verkeerd op moeder en kind. Het oudere kind gaat merken, dat het waargenomen wordt en vindt zich interessant. Moeder heeft het daags al druk genoeg met de kinderen; 't is beter, dat ze 's avonds eens aan iets anders denkt, inplaats van zich nog eens weer te verdiepen in wat het kind zei of deed, om het toch vooral goed op te kunnen schrijven.”

Dit zijn zoo ongeveer de bezwaren, die weergegeven worden door een lezeres van een vrouwenblad, met de vraag aan andere lezeressen: „Wat moet ik nu doen? Een baby-dagboek bijhouden of niet?”

„k Ben wel benieuwd, welke antwoorden hierop een volgende maand blijken ingezonden te zijn!

Misschien willen ook onze lezeressen wel eens over het vóór of tegen haar gedachten laten gaan!

Ik voor mij zou zeggen: het ligt er maar aan, hoe je het doet en met welk doel je het doet.

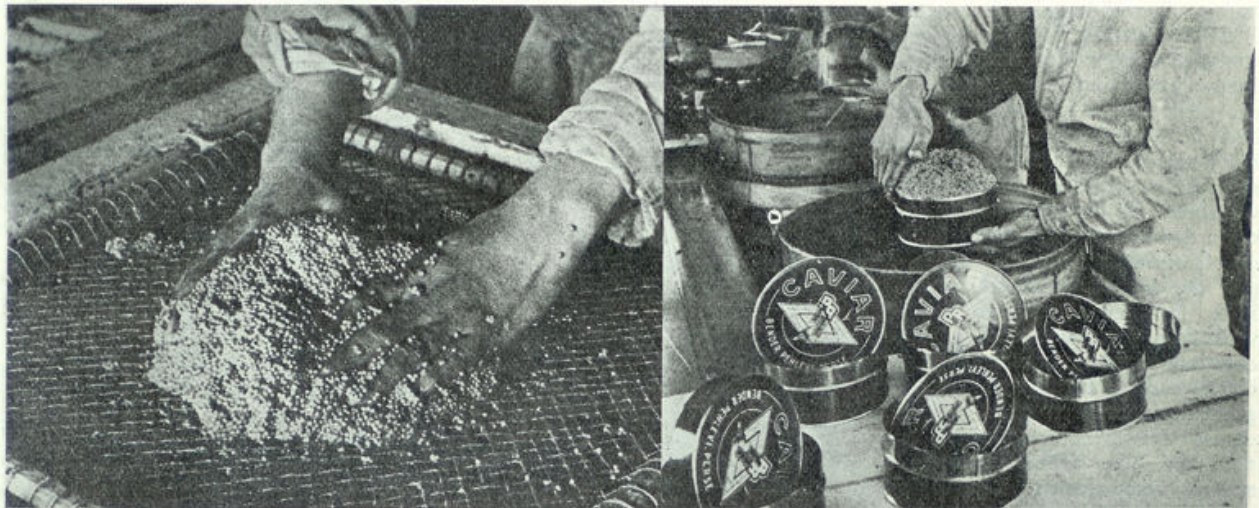
Om van die zorg overdag en dat verdiept-zijn in het kind b.v. eens iets te zeggen: zeker, dat kan overdreven worden. Ik vind het werkelijk niet prijzenswaardig als een, overigens ontwikkelde, vrouw, wanneer ze moeder geworden is, over niets meer kan denken en praten dan over haar kinderen. Maar ook zullen allen, die een troepje kinderen bij elkaar hebben, erkennen, dat we onze dagen veel te dikwijls leven in een sleur-gang, en dat het dus wel degelijk zijn nut kan hebben, als we ons 's avonds in een stil oogenblik nog eens bezinnen op ons bezit. Al was het alleen maar om dankbaarheid te leeren, terwijl we overdag meer toegankelijk zijn voor de zorgen. Dit is alvast een tegen en een vóór, en op die manier zullen alle bezwaren van bedoelden arts wel beantwoord kunnen worden.

Hoe we het doen blijft echter van groot gewicht. Als een baby-boek niets geeft dan een opsomming van gebeurtenissen, zonder orde of samenhang, is het misschien voor de ouders een aardig bezit, later, maar veel méér heeft men er niet aan. „Van méér belang is het, na te gaan, welk karakter uw kind vertoont, tot welk type het gerekend mag worden,” schrijft een samensteller van een baby-boek in zijn voorwoord. En hij zet boven de bladzijden aanwijzingen, en geeft in een naschrift verdere uitlegging, hoe de gedane vragen beantwoord moeten worden. Wie het op die manier doet, kan later, zelfs als de beroepskeuze aan de orde komt, nog nut hebben van het trouw-ingevulde baby-boek, dat méér gegevens brengt dan over de baby-jaren alléén.

Als men op deze manier een 'agboek bijhoudt van zijn kinderen, lijkt mij de winst heel wat grooter dan het gevaar. Ik zou dan ook zeggen: „Doe het gerust, maar als ge zelf niet genoeg geschoold zijt, om te weten wat wèl en wat nièt van belang is, kies dan een dagboek, dat bij het invullen eenige leiding geeft.”

Mochten de antwoorden van onze buitenlandsche zusters nog andere gezichtspunten naar voren brengen, dan vertel ik daarover misschien ook nog wel eens iets.

J. M. W-W.

KAVIAAR

Twee nijvere handen, die op een zeef persen en kneden om een fijne lekkernij te bereiden, namelijk de bekende kaviaar. Links zien we het vullen der doozen, alles handwerk.

Kaviaar is de gezouten kuit van den steur en een paar andere visschen. De vloeibare of korrelige kaviaar is veel duurder dan de vaste of geperste. Vooral in Rusland en Perzië wordt veel aan de

bereiding van dit fijne, maar dure gerecht gedaan. Een steur levert heel wat kilo's kaviaar, soms wel 25. De beste kaviaar wordt in den winter bereid en komt uit genoemde landen, doch ook Amerika, Duitschland, Noorwegen en Zweden zenden heel wat van dit vischvoortbrengsel de wereld in. In Perzië heeft men in de kaviaarfabrieken een zoogenaamden proever, die per dag wel een paar honderd soorten over zijn tong krijgt. Me dunkt op den duur kan zoo iemand geen kaviaar meer zien of luchten.